

og østlige lande betegnet som et væsentligt partielt nedrustningsskridt, medens nogle få navnlig afro-asiatiske lande, bl. a. *Indien*, betegnede denne aftale som ulige og ueffektiv. Indien fandt, at der blev gjort et systematisk forsøg på at udvide kløften mellem de militært mægtige og svage, en udvikling der burde standses. Løvrigt blev der af en række lande udtrykt håb om fremskridt for så vidt angik forbud mod anvendelse af B- og C-våben, fuldstændigt prøvestop og demilitarisering af havbunden. Nogen stillingtagen til specifikke forslag og forestillinger på de enkelte områder forekom i det store og hele ikke. Således blev de østlige forslag om produktionsstop for nukleare våben og deres ødelæggelse og om B- og C-våben kun støttet af de østlige lande selv. Nogle ganske få lande berørte konventionel nedrustning og de med den konventionelle våbenhandel forbundne farer for freden i dele af verden og for u-landenes økonomi.

Udenrigsminister *Harling* udtalte, at det var af den største betydning, at alle fem nukleare magter associeredes med nedrustningsdrøftelserne. Ikke-spredningstraktaten kunne ikke opfylde sit formål, så længe den ikke var undertegnet og ratificeret af de førende nukleare magter og af andre stater med potentiel nuklear kapacitet. Yderligere forsinkelse af traktatens ikrafttræden måtte befrygtes at indebære risiko for, at bestræbelserne for at standse kernevåbnenes udbredelse viste sig at være forgæves på grund af den hurtige teknologiske udvikling. Den danske regering håbede derfor, at de magter, som i kraft af deres internationale position og betydning havde et særligt ansvar i denne henseende, ville tiltræde traktaten uden yderligere forsinkelse. Det var tilfredsstillende, at der var kontakt mellem de to største kernevåbenmagter om indledning af forhandlinger om begrænsning af strategiske våben, og det var meget væsentligt, at disse forhandlinger blev indledt snarest muligt og førte til resultater inden for en overskuelig fremtid. Den danske regering håbede, at det ville være muligt for nedrustningsudvalgets konference at fremlægge forslag til en traktat om afmilitarisering af havbunden og praktiske løsninger med hensyn til et fuldstændigt prøvestop og forbud mod udvikling, oplagring og brug af B- og C-våben.

8. Økonomisk udvikling, samarbejde og bistand.

De mange *u-lande*, der kom ind på disse problemer, koncentrerede sig om de principielle aspekter, og her var deres udtalelser i vid udstrækning sammenfaldende. Kløften mellem de rige og de fattige lande blev ikke mindre men større, og dette var et udslag af manglende international solidaritet. Det 1. udviklingstiår var slået fejl, og man måtte nu sætte sin lid til det 2. udviklingstiår. Forudsætningen for et gunstigt udfald af dette var imidlertid ikke alene udarbejdelsen af en holdbar strategi, om hvilken der kunne samles enighed, men tillige tilstedeværelsen hos de højt udviklede lande af den fornødne politiske vilje og forståelse for den økonomiske udviklings betydning for hele den verdenspolitiske situation. U-landene selv måtte naturligvis spille en afgørende rolle i deres økonomiske udvikling, men det måtte være inden for rammerne af et aktivt samarbejde fra de højt udviklede landes side. I denne forbindelse pegede nogle talere på nødvendigheden af, at alle højt udviklede lande snarest bragte deres ydelser til u-landene op på 1 pct. af bruttonationalproduktet. UNCTAD II var slået fejl, og u-landenes bytteforhold i samhandlen med de højt udviklede lande (råvarer contra industrivarer) blev stadigt forringet. Det var et spørgsmål, om de højt udviklede lande var beredt til at opgive privilegerede positioner til fordel for retfærdige ordninger. Også finansieringens omfang og vilkår var i søgelyset. Mange u-landes gældsbyrde var nu så tyngende, at størstedelen af ny finansiering gik til at dække renter og afdrag på tidligere indgæede forpligtelser. Nogle enkelte u-lande ville mene, at det internationale økonomiske samarbejde i øjeblikket dækkede over, en egentlig udnyttelse af u-landene, og de *østlige lande* så et mønster af imperialisme og neo-kolonialisme i de vestlige landes økonomiske forhold til u-landene.

Vestlige lande tilsagde deres fortsatte aktive deltagelse i samarbejdet med u-landene og fremhævede u-landenes egen centrale rolle heri. Tillidsfuldt samarbejde samt god og realistisk planlægning af det 2. udviklingstiår var væsentlige elementer med henblik på i de højt udviklede vestlige lande at skabe den ønskelige brede folkelige opslut-